

Elogi del caminar

Caminar un sender, resseguir una vall alpina que baixa en ziga-zaga, fatigar-se en un pedregós coster o córrer un coll que se suavita sota la pluja et situa en una altra tessitura mental. Vull dir que només que et calces les botes, que et preparis un auster entrepà i agafis l'autobús que et durà a l'inici de la caminada, ja et sents bé. Tota la teua atenció queda focalitzada en el camí. Prens un cafè exprés, fort, tal com agrada als italians. Llavors sents que, a la vora de l'esmorzar abundant, aquell cafè actua com un mena de motor estimulante. I no et sents sol. Emprens la ruta sense preguntes immers en el grup. Posem que avui has de seguir un sender entre prats alpins, has de deixar enrere una carretera i davallar fins al fons d'una vall d'origen glaciària. Llavors miraràs flors grogues –potser botons d'or– i t'aturaràs per seguir una explicació sobre la força erosiva del gel, que et semblarà entendre que no és exactament un sòlid sinó un fluid que es mou. T'estranyarà saber que les masses de gel es mouen, tu

que sempre havies imaginat que hi havia fets inamovibles com ara el gel. Faràs via entre pedregars volcànics i potser el camí ara serpentejarà entre roques blanques esgrunades –aquestes dolomies que s'adhereixen a les botes; no rellisques i et sents l'ànim ters, tibet. La sang del món torna a córrer i l'ull s'afua cap a les coses concretes: el perfil d'una dolomita principal que blanqueja; una vaca que mira de dret i sembla que t'escruti, un llarguíssim tarter que arriba als núvols.

Llavors la teua ment ja estarà domada. No seguirà el seus circuits habituals; serà obligada a subjectar-se al moviment dels peus, a la fricció suau de les articulacions, a la *routine* de la mirada a terra i als prats. Llavors, vindrà la pujada d'un coll. No has de mirar amunt; no t'has d'espantar per l'alçària. No has de témer que no podràs seguir. Al contrari, has d'alimentar la sensació que l'ascensió és possible, que depèn de la teua determinació i del teu respirar, que ara serà més lent. Les passes més lentes i petites. Et sentiràs content quan vegis que les cames responen

a l'esforç i el pas es torna decidit; els músculs tensats com un arc. I sentiràs que el pensament es torna fluid, que res no l'obstrueix. Que el món és bell i tot pren, de cop, sentit en la pujada.

Llavors, potser al pic del migdia, et sentiràs inundat de llum. Potser excessiva i tot. Entre roques grosses i llum et sentiràs com aquell que ha sortit de la caverna fosca, en la qual ha estat tants anys. I la llum t'encegarà. T'hi hauràs d'acostumar a tanta llum.

Sense protecció solar, et cremarà la cara i les cames i donaràs gràcies a la gorra diminuta que et protegeix el front. I caminaràs d'esma –el pensament desarticulat del tot– fins que el paisatge es tornarà escocès i els rododendros pilosos seran bells jardins naturals. I sentiràs la bromada que t'encalça i només en camisa correràs cap al refugi. I el cor esvalotat se sentirà feliç de sentir com bota i salta i bat alegrement. I xopat i tot, sentiràs la frescor de l'aigua i al refugi prendràs un *strudel goludament*. Segurament feliç: hauran manat les cames i els peus. I no només la testa.

Andreu Loncà

Andreu Loncà